

og for den anden Part, den er efter min Mening ikke vel overveiet, og der er heller ikke efter min Mening nogen Banffelighed ved at anvende Kassebeholdningen paa en fordeelagtigere Maade. For nu at kunne gjøre det klart, hvorledes vi komme til de forskjellige Forslag, der ere fremkomne fra de forskjellige Afdelinger af Udvalget, maa jeg bringe i Erindring, at, da vi i Finantsudvalget begyndte at forhandle Finantsloven og kom ind paa det Spørgsmaal, om Kassebeholdningens Anvendelse, stod der, idetmindste for mig, som om der ikke var nogen Finantsminister, der i denne Henseende overtog sig den fulde Ansvarlighed; vi have, saavidt jeg har forstaaet Stillingen, ikke fra det første Dieblik kunnet finde nogen ansvarlig Finantsminister. Nu seer det jo ud, som om den ærede Indenrigsminister træder frem for os og siger: jeg er den ansvarlige Finantsminister — jeg troer, vi saaledes maa opfatte, hvad han har udtalt her —, men efterat det engang har kunnet være tvivlsomt, hvem der var ansvarlig for Finantsbestyrelsen, er det tydeligt, at vi maae tage Bestemmelser, hvorved dette gjøres utvivlsomt. Vi maae, idet vi tage disse Bestemmelser, lægge Regjeringen saa faa Hindringer som muligt i veien, men Sagen maa være klar, klar for Finantsministeren og klar for os. Det, der blandt Andet har gjort Finantsministerens hele Stilling uklar for os, det er, at, da vi skulde til at gjøre Overflag over, hvor store Indtægter vi for det kommende Aar kunde have af Kassebeholdningen, saa spurgte vi naturligviis: hvor stor Indtægt har Kassebeholdningen givet os i det forløbne Aar? — vi kunde nemlig umuligt forudsætte, at der ikke kunde gjøres Rede og Rigtighed for den Kassebeholdning, som efter Regnskaberne og efter Finantsloven bestod i et heelt Aar fuldkommen udfondret, vi kunde ikke formode, at der ikke var taget specielle Forholdsregler desangaaende — saa blev der svaret os: en fælles Kassebeholdning af 3 Millioner Rd. har givet 50,000 Rd. Indtægt, og deraf give vi det Halve til Kongerigets Kassebeholdning for de 3 Millioner, som det har. Saa sagde vi naturligviis til den ærede Minister: En saadan Forvaltning kunne vi ikke være tjente med, der

er ikke det mindste Skin af Billighed deri, og dertil svarede den ærede Minister: Det kan jeg ikke svare for, thi jeg har ikke havt og ikke kunnet have den Forvaltning. Heri ligger Beviset for, at der maa tages Forholdsregler, som kunne føre os over paa en anden og sikrere Vej. Lad os et Dieblik overveie, hvorledes dette Forhold i Virkeligheden staaer. Vi have i det stiftforløbne Finantsaar for Kongerigets Vedkommende havt en Kassebeholdning af 3 Millioner Rd. ligeoverfor en supponeret Total-Indtægt — der endog i Virkeligheden har vist sig at være noget større — af noget over 5 Millioner Rd., jeg troer 5,500,000 eller 5,600,000 Rd., og vi have kun til Kongerigets særlige Anliggender havt en Udgift af noget over 3 Millioner Rd. Naar vi nu lægge endog det Høieste, der er anslaaet som vort Bidrag til Fællesudgifterne, til, saa bliver Udgiften i det Hele 5,500,000 Rd.; vi have altsaa havt en supponeret og, som det efterhaanden har vist sig, ogsaa virkelig Indtægt af 5,600,000 Rd. mod en løbende Udgift af 5,500,000 Rd. Ligeoverfor en saadan Tilstand er en Kassebeholdning af 3 Millioner Rd. saa overordentlig stor, at der maa kunne skaffes mere ud deraf end 25,000 Rd. Ved Siden deraf har man for Monarchiets Omsætning, der, om jeg husker ret, beløber imellem 13 og 14 Millioner Rd., ogsaa kun havt en Kassebeholdning af 3 Millioner Rd.; medens nu en Kassebeholdning af 3 Millioner Rd. ligeoverfor en Udgift af 5 Millioner Rd. er overordentlig stor, er — og det er aldeles klart — en Kassebeholdning af 3 Millioner Rd. ligeoverfor en Udgift af 14 Millioner Rd. betydeligt mindre — jeg siger ikke, at den er for lille, jeg er endog overbevist om, at den er for stor, og den er i ethvert Tilfælde stor nok, men den er forholdsvis mindre end vor, og det er altsaa vore Penge, som have givet den hele Indtægt, medens vi kun faae den halve, og vi kunne ikke desangaaende henvende os til Noget, thi den, der staaer for os som vor Finantsminister, siger: jeg kan ikke svare derfor, thi jeg har ikke havt med det at bestille. Derved bliver det beviist, at det at overgive Sagen i den administrative Haand ikke gaaer an, fordi den administrative Betragtning af dette For-